

LEEWARDER COURANT

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden. Sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blandolinkje te sturen. Delen kan dus altijd!
20-10-2018

Fascinerende Lear houdt je bij de les

afgelopen zaterdag, 20 minuten lezen

Koning Lear van Toneelgroep Maastricht is een duister sprookje met de facetten van een zwarte diamant. Het bevat zoveel kortzichtigheid, verraad, ellende, misdadigheid, maar ook zoveel diepte, trouw, liefde en smart dat het niet verwonderlijk is dat Shakespeare drie uur nodig had om zijn publiek door deze tunnel te voeren. In de regie van Servé Hermans blijft niets daarvan je bespaart.

De donkere kant voert vanaf het begin de boventoon. In dat beginzit nog wel wat humor. Wilfrid de Jong speelt de rol van nar zonder lollig te doen, met gestuntel en onhandigheid en zwarte humor waar hij zelf moedeloos van wordt. Ondertussen groeit Huub Stapel langzaam maar zeker in zijn rol van dementerende koning die ondanks zijn verdwazing nog net genoeg besef krijgt van zijn stomiteiten om te bezwijken aan zijn tragisch tekort.

In de andere plotlijn, rond de graaf van Gloucester, is het Porgy Franssen die op even pijnlijke, maar onvergelykbare manier achter zijn tekortkomingen komt. Zijn vals beschuldigde zoon Edgar vermomt zich als de halvegare Arme Tom en ook Dirk Roofthoof wordt in die rol gaandeweg steeds indrukwekkender. Dat geldt jammer genoeg niet voor zijn valse halfbroer, de bastaard Edmund. Dat Hans Trentelman te oud gecast is kun je hem moeilijk verwijten, wel misschien dat zijn juist heel modernistische perfiditeit niet goed uit de verf kwam. Of lag dat meer aan de regie?

King Lear is namelijk nog iets meer dan een woest sprookje. Het wordt ook beheerst door een tegenstelling tussen een primitief geloof in de natuurlijke orde als garantie voor goed en kwaad (Lear en Gloucester) en een pragmatische, moderne kijk, die ethiek niet buiten, maar binnen de mens plaatst. Misschien door al die grijze jassen kwam die thematische tegenstelling niet erg uit de verf. Maar dat neemt niet weg dat deze bijna permanent door marimba en een zware bas voortgestuwde voorstelling je tot het bittere einde bij de les houdt.

HANS BRANS